

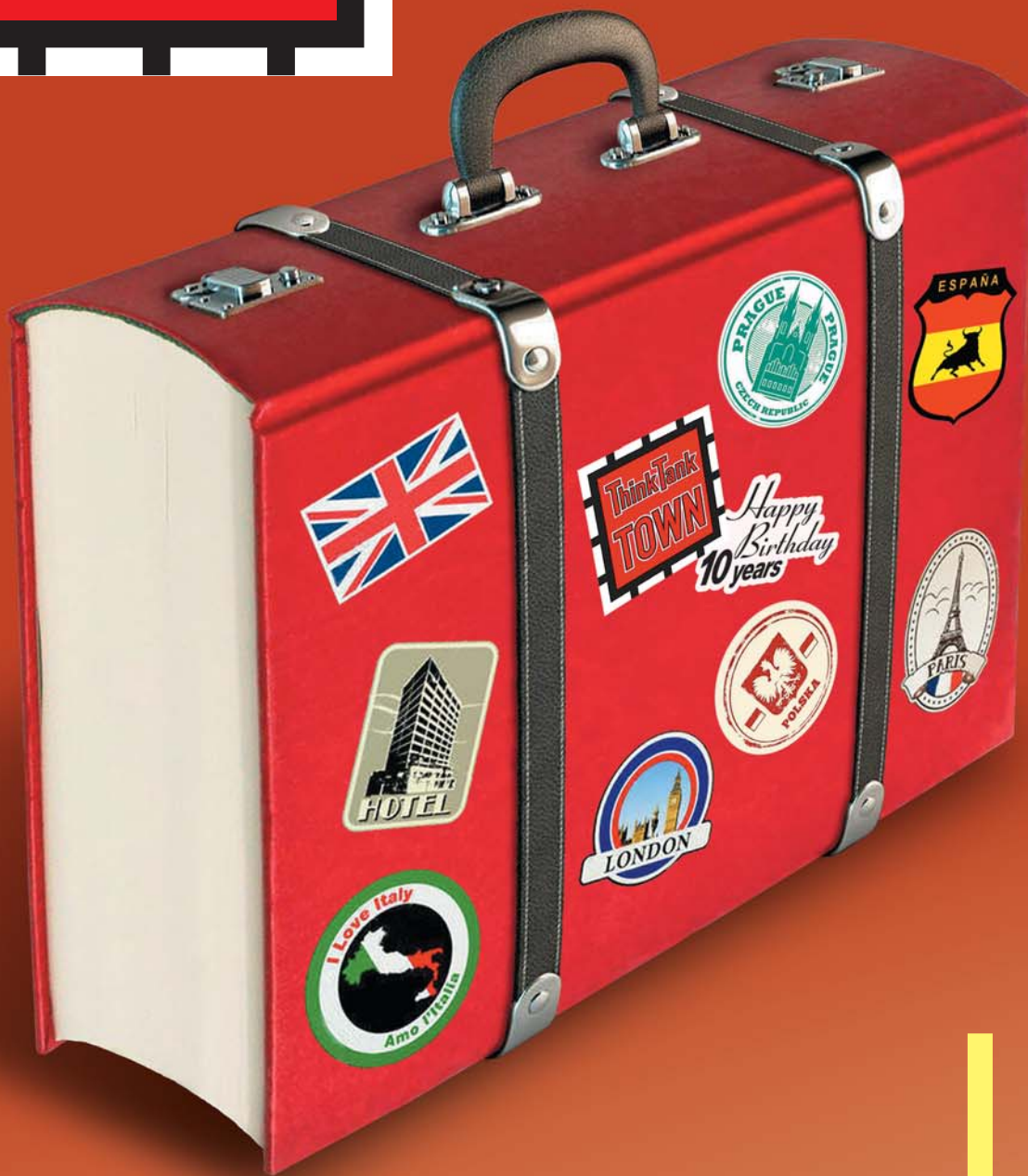
Danas

FESTIVAL KNJIŽEVNOSTI

Leskovac, 7-8. oktobar 2016.

#10

UNUS MUNDUS

PREVODIOCI SA „MALIH“ JEZIKA I KNJIŽEVNOSTI – UJEDINIMO SE

UNUS MUNDUS

Anita Vuco

Ujediniti se je bez daljnega jedini razuman izbor svih onih koji na srcu imaju knjigu i književnost. Književnost, kažem, a ne bilo koji štampani tekst. Industriji – čast rjetkim časnim izdavačima, koji se usprkos svim poteškoćama i dalje nastavljaju boriti za kvalitetu – nisu potrebni ni prijateljstvo među prevoditeljima, ni njihova sloga. Oni nas mjere karticama, brojem izdatih knjiga, važnošću koju na tržištu ima jezik sa kojega prevodimo. Imenima autora koje smo objavili, i njihovom svjetski priznatom važnošću. Njima je potrebno da prevodimo bilo što i po bilo koju, najnižu moguću cijenu. *Bestsellere* bez glave i repa. Da ne razmišljamo, da nemamo strasti, potrebe ili želje bilo koje vrste. Da budemo nadomjestak google prevoditelju u dane kada ima stvaralačku krizu. Da budemo roba kao i sve ostalo što se može kupiti u trafici ili na benzinskoj stanici pored puta. Da nam nipošto ne padne na pamet koliko je važno ono čemu se svakodnevno posvećujemo. Da ne pomislimo slučajno kako je književnost bitna, kako je jedina koja još može parirati politici, političarima i razdoru koji si. Da ne umislimo sebi kako u tom procesu imamo vodeću ulogu. Da ne shvatimo u koje dubine naše blago i mirno djelovanje, bez povisivanja tona na koji su navikli, seže.

Naivno – reći će mnogi – ja ipak vjerujem, kako i u najgorem beznađu, kada svaka diplomacija propadne ili proda dušu, istinski pjesnici i pisci ostaju jedini živi zid između dobra i zla. Na njima je da vole, na prevoditeljima da tu ljubav prenose i šire. Pitanje perspektive, kao i uvijek. Izrečena, napisana misao, ona ne može biti ubijena. Tko je samo jednom ljubovao sa Pasolinijem, sa esencijalnošću Pasternakovog stiha, sa Puškinovim pečurkama (*Slava mu!*), sa kantama za dubre i arheološkim slojevima Kiša, onim njegovim *ljubičastim ehom* oko svakog slova, taj neće više lako prihvatiti zidove, ni tuđe namjere, ni nametnutu mu žurbu. Neće prihvatiti kič. U razmjeni ideja je spas, trenutni, moj, pred svim onim satima koji me, kao prevoditelja, unutar zatvorene sobe očekuju.

Svi mi možemo biti zanimljivi ostalom svetu – isticao je Danilo Kiš u intervjuu „Značaj dobrog i odanog čitaoca“, iz 1983. godine – kad bi naša literatura mogla da nastupi negde u dobrom izboru, zajednički, kao jedan srednjoevropski i slovenski entitet. Kao što je nastupila, u prvom redu, nordijska literatura početkom veka u Evropi, ili kao što je nedavno nastupila južnoamerička literatura. Što znači – ono što je u njima najbolje. Trideset tri godine kasnije njegove se vizionarske pretpostavke još uvek nisu ostvarile

U susretu, diskusiji, zajedničkom smijehu, vrijednostima za koje ću i dalje morati nalaziti snagu da bi ih nastavila prepoznavati kao važne, a koje festivali poput ovog u Leskovcu ističu. *Unus mundus* je potencijal koji nosimo u sebi, onaj od kojega ne treba odustati. Slijep je svaki prevoditelj koji prevodi sa takozvanih *malih jezika* i književnosti misleći da interesovanje čitalaca može postići sam. Svaka je tu pomoć dragocjena, svaka još nerođena ideja, svaka sugestija, pa i onih koji ne prevode sa istih jezičnih grupa. Svaki prevoditelj svojom potencijalnom sličnošću sa svojom pozicijom, ili različitnošću čak, doprinosi mom prevodilačkom bogatstvu. Stoga je osobito vrijedno kada vlastite podatke i iskustva, propuste ili *zanimljiva riješenja* mogu usporediti sa drugima, da nakon prevedenog Stojanovićeve *Vara* – gdje je shvaćanje i prihvaćanje vulgarnosti u tekstu igralo možda ključnu ulogu – ne ostavimo talijanskog čitatelja ravnodušnim ni prema smijehu i suzama jednog Ciganina. Prevod romana *Put za Jerihon* zahtjevniji je, možda utoliko što je prije samog prevoda teksta potrebno razbiti predrasude, ne jednu, mnoge, duboko ukorjenjene i u nama samima, o ciganskim jeziku i manjini. Namjerno ne kažem romskom, ne zamjerite, odavno su me naučili da u izrazu *Ciganin* nema ničeg pogrdnog, dapače, osim ako govornik svojim tonom ne poželi uvrijediti, a to su već sasvim druge stvari.

Ne zanemarujući niti jednog od učesnika ovog desetog, jubilarnog festivalskog izdanja, potpuno posvećenog va- žnosti književnog prevoda, posebno mi je zadovoljstvo imati priliku čuti svjedočenje Barbare Delfino, prevoditeljice sa poljskog jezika, koja se godinama, oduvijek praktički, zalaže za pronalaženje onih ključnih elemenata kojima bi trebalo posvetiti veću pažnju kako bi percepcija djela prevedenih sa slavenskih jezika u Italiji bila što bolja, a potražnja porasla. Bilo kojeg od slavenskih jezika, tu i leži tajna. „Svi mi možemo biti zanimljivi ostalom svetu – isticao je Danilo u intervjuu *Značaj dobrog i odanog čitaoca*, iz 1983. godine – kad bi naša literatura mogla da nastupi negde u dobrom izboru, zajednički, kao jedan srednjoevropski i slovenski entitet. Kao što je nastupila, u prvom redu, nordijska literatura početkom veka u Evropi, ili kao što je nedavno nastupila južnoamerička literatura. Što znači – ono što je u njima najbolje“. Trideset tri godine kasnije njegove se vizionarske pretpostavke još uvijek nisu ostvarile. Vjerujem ipak u mogućnost njihove realizacije, ako prevedenoj pristupimo ujedinjeno i svjesno, i želimo doprinjeti tome. Kako postići da prevedena djela naših pisaca ne ostanu tek naslov u nekom katalogu izdavača? Jednostavno. Prevoditi više, prevoditi poznavajući se, prevoditi imajući povjerenje u svoje kolege koji nisu konkurencija, već saučesnici u istoj misiji. Hvala Saši Stojanoviću, organizatoru *Think Tank Towna*, koji svojim iskrenim zalaganjem već čitavo desetljeće omogućava razmjenu, susret i dijalog. Neka ovo bude tek početak!

PRVIH 10 GODINA

ZA SVE UTOPLJENIKE U LEPUTU KNJIŽEVNE REČI

Saša Stojanović

Kada smo pre deset godina, Saša Nikolić, Predrag Stanković i Jurica Đikić, rešili da pravimo književni festival, najveća dilema bila je *Deset i lukom* ili sadašnji naziv. U međuvremenu su se dileme, u skladu sa brojem programa i održanih manifestacija, umnožavale u beskraj – danas znamo da smo, uprkos strahovima da uvek nešto može da krene naopako, čak i kad je lepo počelo, uradili nešto na šta možemo da budemo ponosni.

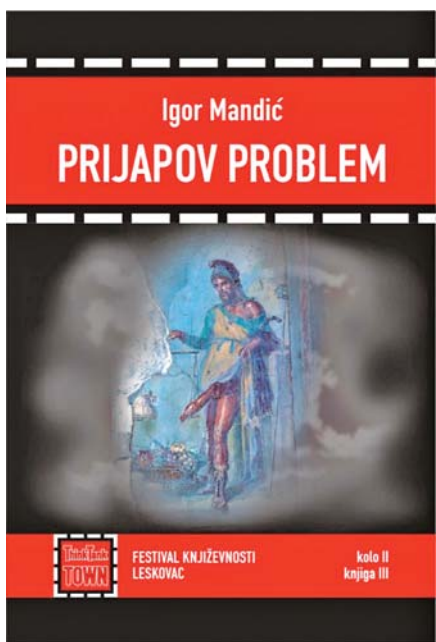
Dakle, napravili smo festival koji su otvarali Čarls Alverson i dvojac Lucić – Dežulović, Stevan Tontić, Igor Mandić, Marketa Hejkalova, Teofil Pančić, Aleksandar Stanković, Vida Ognjenović, Ivan Čolović, a koji svake godine zatvara Ljuba Živkov. Uspeli smo da izbor gostiju bude stvar očigledne izuzetnosti a ne tajna papazjanija pseudoknjiževnih kuhinja i *serdar & vojvoda* paralterarnih klanova, izborili smo se za svoje mesto u književnoj areni, gladijatorki ratujući sa pisanimim polutalentima i fratljipsmenim kvaziliteratama, ostvarili smo san svakog ozbiljnog umetničkog festivala: da na manifestaciju dodu maltene svi pozvani, uglavnom bezobrazno talentovani kreativci a ne talentovano bezobrazni foliantni

Festival književnosti *Think Tank Town* od prvog dana uzdiže princip individualnosti na zasluženi pijedestal – rekосmo, „dosta je bilo zavijanja u čoporu, red je da se čuju vukovi samotnjaci“. Pretpostavljam da smo za ovaj paket beskompromisne tvrdoglavosti (prvo: festival nikad neće otvoriti nijedan političar, dalje: na festival se zove – festival

TTT izdavaštvo

Tokom decenije svog postojanja *TTT* festival bavio se i izdavaštvom i u svoju bibliografiju upisao 12 naslova: *Tri* Miloša Petkovića, Predrag Stanković: *Igra s kriticama* Predraga Stankovića, *Prijavaov problem* Igora Mandića, *Pesme ljubavi i gneva* Oskara Miloša, *Udamlike strijeljaju i nove pesme* Gorana Karanovića, *Velike priče Malog Mančestera* grupe autora, *Pomograjfija kao lepa umetnost* Bogdana Timanića, *Bubnjara iz Slavujev bioskop* Save Dimitrijevića, *Zov poludelog sokolara* Predraga Ž. Vajagića, *Svežnjivi i sužnjivi* Saše Stojanovića, *Seks – mitovi, predrasude, činjenice* Jovice Stojanovića i *Putujuće priče* Pola Bužjea. Organizator najavljuje još pet naslova u dolazećem periodu: *Život na tuđim aerodromima* Dragana Stošića, *Čudesne priče* Gi de Mopasana, *Dok ležah na samiti* Vilijama Foknera, *Bilijar u pola deset* Hajnriha Bela i *Izabrane pesme* Konstantina Kavafija.

ne uzima nuđeno, sledeće: nema mesta komercijalnim izdavačima poznatijim kao trgovci papirrom zamazanim štamparskom bojom i poslednje, ali ne i najmanje važno: na *Think Tank Town* pozivamo samo bolje od nas samih) plaćali najtežu cenu. Od upornog odbijanja leskovačke lokalne samouprave da poslednje četiri godine podrži ovaj festival do nesuisvog objašnjenja članice ovogodišnje komisije za književne manifestacije pri Ministarstvu kulture („znate, jedan uvaženi član komisije misli da je ceo festival posvećen vama lično i da je to *one man show*“). I džaba vam činjenica da na festivalu jedva jedan program bude posvećen mojoj novoj knjizi, uglavnom svake druge godine. Kad se činjenje ne slažu sa mišljenjem naduvaranih drkoša – utoliko teže po njih. Zato poručujem etabliranom *članu komisije* da mogu mimo da spavaju sve troje, i on i njegova negovana sjeta i podgijena zavist, i da ne treba uopšte da drhti od straha zbog pozivnice na *moju* manifestaciju – *Think Tank Town* će postojati i dalje, uprkos mediokritetima zaognutim cirkuskim ruhom svemoćne birokratije, valjda i zato što

Stanje u ovdašnjoj kulturi nije više osveta loših đaka, to postaje osveta onih koji nikad u školu nisu ni išli, osveta onih koji uz pomoć članske knjižice partije na vlasti brinu o kulturi, a potpisuju se službenim pečatom umesto palcem. Osveta najgorih

„nikad nismo ljubili svinje u guzice, makar se nikad ne najeli krmenadli“, kako je volela da kaže moja baba Novosadanka, Sofija Horvatović.

Dosta je bilo žuč, dame i gospodo, vreme je za čašu meda. Ovogodišnji festival otvara Ivan Čolović, koji nas upozna sa jubilejom Biblioteke i izdavačke kuće *XX vek* – tema festivala je prevodjenje a slogan je *Unus mundus*, te ćemo predstaviti i norveškog pesnika Rolfa Jakobsena i njegovog prevodioca Marka Vukovića, koji samo zbog festivala doleće iz Osla, kao i američkog poetu Tonija Hoglanda i Alena Bešića, prevodioca nagrađenog ovdašnjom najvećom prevodilačkom nagradom. U goste nam iz Rima dolazi Anita Vuco, koja je roman *Var* prevela na italijanski, a iz Torina Barbara Delfino, direktorka festivala *Slavika*: gošće iz inostranstva pomoći će nam u programu u vezi prevoda sa slovenskih i na slovenske jezike, uz nesebičnu pomoć Jelene Stakić i Ksenije Vlatković, kao i u razjašnjavaњу nedoumica oko upotrebe vulgarižama u prevodima, čemu će se pridružiti i gošća iz Bitolja, Stela Bosilkovska. Predstavićemo i Aristofanove *Tri komedije*, u prevodu Dejana Acovića i uz pomoć Ivane Tomić i Irine Vujičić, a isti trio klasičnih filologa gimnazijalcima u Lebanu predstavice program pod naslovom „Na licu mesta: Prokopijeva *Tajna istorija* u Caričinom gradu“. Subotnje finale, druge večeri festivala, predstavljanje je Dubravke Stojanović u programu *Lik i delo* (najduži aplauz na prošlogodišnjem festivalu i najveći broj posetilaca), a festival, po starom dobrom običaju, zatvara Ljuba Živkov sa *Novom poslanicom Leskovčanima*. U muzičkom delu festivala nastupice *Zemunski kamerni orkestar*, koji će održati koncert u *Narodnom pozorištu* u Leskovcu, i *Stringart* gudački trio. Ceo festival se održava uz dragocenu pomoć leskovačkog *Murphy's Puba*, koji već treću godinu jeste domaćin kakvog jednog festivala može samo da poželi, i lista *Danas* – jedinih novina na čiju sumu podršku mogli da računamo od prvog dana.

Eto nas, dakle, dame i gospodo, na pragu najbolnijeg paradoksa. Festival koji ne traži stalno zaposlene, a godišnje napravi više kvalitetnih književnih programa od svih kulturnih institucija u Leskovcu i dobrom delu Juga Srbije zajedno, festival koji ne traži plate, poreze i doprinose a nudi najbolje iz književnosti, festival koji dovodi svet u Leskovac, i čini da se Leskovac oseća kao svet, svake godine brine tešku brigu da li će biti sledećeg izdanja. Ne, to nije više osveta loših đaka, ovo postaje osveta onih koji nikad u školu nisu ni išli, osveta onih koji uz pomoć članske knjižice partije na vlasti brinu o kulturi, a potpisuju se službenim pečatom umesto palcem. Osveta najgorih, u najgorem smislu te reči!

I baš zato, Festival književnosti *Think Tank Town* mora da nastavi da gura prst u oko razbokorenim mediokritetima, po svaku cenu, mora da ostane onako makar poslednje ostrvo slobode (hvala Ivanu Čoloviću što nam je uputio kompliment *malog kruga slobode* (Istvana Biblóa), za spas duša svih utopljenika u lepotu književne reči. Mora da traje uprkos onima koji ne razumeju o čemu mi to govorimo, uprkos onima koji ne žele da čuju ono šta im vrištimo u uvo – a kamoli da umeju da oslušnu gromoglasnost čutanja koje svakim danom postaje sve jače. Uprkos svima kojima je sigurna težga ili debelo uhlebljenje, preko potrebna hrana za ego sasušenog talanta ili nepotreban luksuz, privremeni alibi ili večna sinekura.

Mora da postoji zbog nas, nezalećenih knjigofila, što u ispisanim talasima erudicije i korićenim olujama imaginacije vidimo samo nasušnu potrebu slobodnog čoveka!

Autor je direktor TTT festivala

Foto: Ksenija Vlatković

ČESTITKA

Foto: Saša Stojanović

IMA NAS IMA JOŠ „TAKVIH“

Dubravka Stojanović

Prošle godine sam prvi put učestvovala na Festivalu književnosti u Leskovcu. Preputna sala, svi zainteresovani, prate svaku reč. A sve ionako znaju. Ponovio se taj poznati osećaj da ništa i ne treba da se kaže, ali da nam je svima lakše kad se tako nađemo i ubeđimo sebe da nismo mi problem, da je s nama sve u redu, da nas ima još *takvih* i da se potpuno razumemo. Ponovio se taj osećaj *među svojim*, životno potreban da se izvidi iz zamrzivača kad prgusti i kad se, po ko zna koji put, posumnja u sopstvenu normalnost.

Znali smo koliko je Saša Stojanović za Festival glavni, ali nismo znali i da je u svemu tome skoro sam. S prijateljima, naravno. Da se sada sam snalazi oko programa i učesnika, ali i oko finansija i prostora. Da su zvanične gradske sale za njega i Festival zatvorene, da spas dolazi od divnog *Murphy's Puba* i prijatelja koji pomognu, već ko kako i koliko može.

Tipično. Događaj koji je Leskovac stavio na kalendar važnih kulturnih događaja u Srbiji zavisi od entuzijazma jednog čoveka i njegovih prijatelja. Rekla bih da je to paradigma svih naših malih pomaka. *Sistem* ne samo da ne pomaže, nego odmaže. Pravila nema, a ako ih i ima – tu su da onemoguće. Novca nema, a ako ga i ima, tu je za nekog drugog. Da li će se nešto dobro napraviti zavisi od toga da li će se toga neko setiti i da li će imati snage, istrajnosti, upornosti, inata i prkosu da izdrži. Kao da se kroz čitavu našu istoriju samo tako moglo. Sam protiv svega i protiv svih. Ali je malo ko to mogao da izgruva.

Sistem se pravi da tako nešto kao što je Festival nikome nije potrebno, da to s njim nema veze, da postoji neki mnogo bolji plan, da će, samo kad prođu svi izbori, pravljenja i rekonstrukcije vlada, sve naglo krenuti i biti toliko dobro da nećemo ni stići da vidimo kojom se

brzinom sve oko nas menja. Ali ono što stvarno vidimo je da prolazi vreme, a ne menja se ništa. I teško da možemo da zaključimo nešto drugo nego da je beznade upravo jedini cilj sistema, jer umrtvljuje, stvara utisak da ionako nema nada, da ništa i ne vredi, nego spakovati se i otići. Odavno mislim da to i jeste glavni cilj svih naših vlasti, da svi dignemo ruke, da kažemo da se, brate, ne može ništa; da je to tako, da smo sazdali kuću nasred puta i da imamo

Odavno mislim da je glavni cilj svih naših vlasti da svi dignemo ruke, da kažemo da se, brate, ne može ništa; da je to tako, da smo sazdali kuću nasred puta i da imamo samo jedan izbor: da tu kuću uzmемо pod mišku, pa da odemo na taj put...

samo jedan izbor: da tu kuću uzmемо pod mišku, pa da odemo na taj put... Saša Stojanović i Festival književnosti dokazuju da su sve žalopojke o *crnoj sudbi i kući nasred puta* samo mantrе, da usuda nema, da možemo da pokrećemo i menjamo svet oko sebe i da ništa nije nemoguće.

Zato čestitam Festivalu! Čestitam, jer ga ni ove godine nije podržalo ni Ministarstvo kulture, ni grad Leskovac. To su najbolji dokazi da je na pravom putu!

TTT teme

Think Tank Town (2007); Mozak na žaru (2008); Hrana za dušu (2009); Knjiga je mamac (2010); Knjigemografija (2011); Vavilon i um (2012); Knock-down (2013); Muzičke priče (2014); Mitovi i mačevi (2015); Unus mundus (2016)

OD TORINA DO MALOG MANČESTERA

KNJIGA-KOFER

Barbara Delfino

Prevoditeljku romana *Var* upoznala sam u Rimu pukim slučajem. Prevoditeljka ona, prevoditeljka ja – nikada se pre toga videle nismo, a razgovarale smo nekoliko sati bez prekida.

Par dana nakon tog susreta virtuelno upoznajem i autora, komuniciramo engleskim jezikom, trokut je kompletan: autor + prevoditeljka + čitalac (ja!).

I tako ću kroz nekoliko sedmica sasvim nepredviđeno (moj jesenji plan rada predviđao je da budem na sasvim drugom mestu) učestvovati na festivalu za koji, priznajem, nisam čula nikad ranije. Uprkos tome, od trenutka kad sam dobila poziv od mog pristanka da učestvujem, prolazi tek nekoliko sati, vreme dovoljno da na karti shvatim gde se nalazi Leskovac, te da prikupim neke informacije o proteklom izdanjima.

Vidim sa radošću da će ovo jubilarno deseto izdanje biti posvećeno književnom prevođenju, tako da dok vreme polako prolazi bliskost postaje sve veća. Gotovo da postaje neka vrsta starijeg brata našeg festivala *Slavika* koji se održava u Torinu, a koji je stigao do svog trećeg izdanja.

Stiže i plakat, prekrasan, sa svojom knjigom-koferom spremnom da se krene na put, čitam imena učesnika i (još jednom priznajem)... ne poznajem nikoga drugoga osim one iste početne tri osobe: organizatora, prevoditeljku *Vara* i, naravno, samu sebe!

Samim tim znatizelja maksimalno raste: koliko ću novih stvari doznati? Šta li ću uspeti da prenesem drugima?

Vaša poslanica iz Italije spremna je da vam ispriča na koji način su slovenski pisci i pesnici viđeni u *Belpaese* (divnoj zemlji, kako je obično nazivaju); ko, zašto i kako, ali nadasve zahvaljujući kome imamo mogućnost da vas čitamo i volimo, i šta nam to još uvek nedostaje od vas.

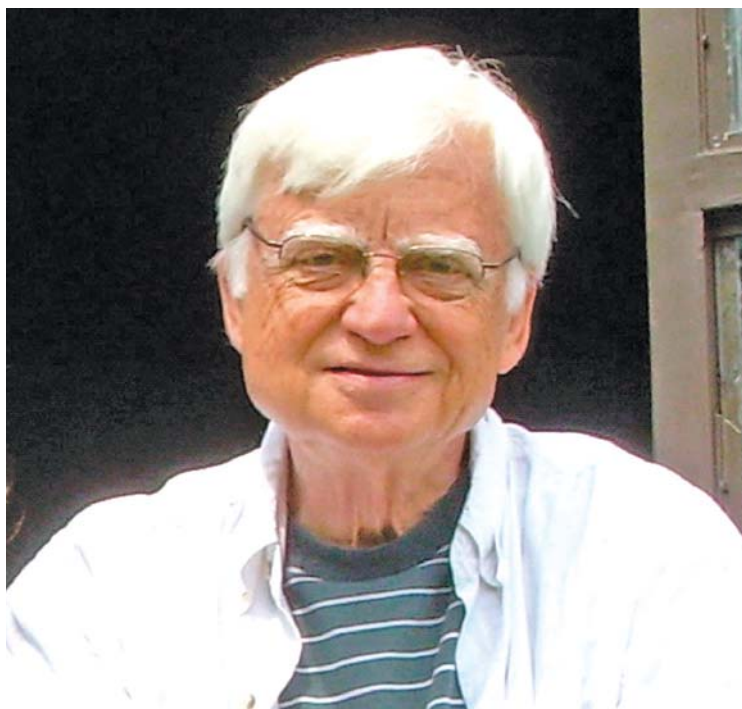
Do skorog viđenja!

Autorica je prevoditeljka i direktorka festivala *Slavika* (Torino, Italija)

Vidim sa radošću da će jubilarno, deseto izdanje *Think Tank Towna* biti posvećeno književnom prevođenju, tako da dok vreme polako prolazi bliskost postaje sve veća. Gotovo da postaje neka vrsta starijeg brata našeg festivala *Slavika* koji se održava u Torinu, a koji je stigao do svog trećeg izdanja

APLI(REPLI)CIRANJE

LESKOVAC JE SVET

Ivan Čolović

Već desetak godina poznajem Sašu Stojanovića. Upoznali smo se jedne zime u Puli, na tamošnjem Sajmu knjiga. Ako se dobro sećam, tada mi je dao jedan broj časopisa *Think Tank*, koji on uređuje. To je, kako stoji iznad njegovog engleskog naslova, *časopis za Balkan*. Jasno mi je bilo da ovo treba da znači da engleski jezik i Balkan nisu u raskoraku. A tema broja koji mi je Stojanović poklonio – *Politika, pornografija, pornokratija* govorila mi je da urednik misli da i u jednom časopisu posvećenom Balkanu, a koji izlazi u Leskovcu, ima mesta za govor o seksu i golotinji, uključujući i onu političku. I spisak saradnika ovog broja *Think Tanka* je balkanski u tom smislu što su njegovi saradnici iz nekoliko srpskih gradova – Beograda, Niša, Leskovca, Bačke Palanke i iz tzv. regiona, iz Sarajeva, Ljubljane, Zagreba.

Ovu vrstu *balkanizma* Saša Stojanović neguje i u svojim romanima i kao organizator književnog festivala, koji je nazvao po svom časopisu – *Think Tank Town*. Prošle godine bio sam među učesnicima programa ovog festivala, i uverio se da je i on napravljen po originalnoj formuli koju je Saša razvio kao pisac i urednik časopisa: književnici i drugi gosti iz raznih mesta u Srbiji, zajedno s onima iz okolnih i drugih evropskih zemalja. Tako sam imao priliku da upoznam nekoliko pisaca iz Mostara, članove tamošnjeg književnog kluba, koji se zalažu za saradnju pisaca s obe strane u ratu srušenog i podeljenog grada, s obe strane čuvenog mosta. Čim krenete preko tzv. granice, idete dalje, u svet koji se za vas otvorio, pa su se tako mostarski pisci našli u Leskovcu.

I ove godine – vidim u programu – u ovom gradu će se opet okupiti srpski i

drugi Balkanci i poštovaoci *balkanizma* koji neguje Saša Stojanović. Odabrana je tema – prevođenje, što je u skladu s osnovnom idejom ovog festivala, sa idejom da književnost počinje kad se iskorači iz nacionalnih, etničkih, verskih okvira. A na tu ideju ukazuje i naslov ovogodišnjeg izdanja Festivala – *Unus mundus*. Ove devize se drže Saša i njegovi prijatelji, ljudi raznih zanimanja, koji već nekoliko godina sami

I ove godine u Leskovcu će se opet okupiti srpski i drugi Balkanci i poštovaoci „balkanizma“ koji neguje Saša Stojanović. Odabrana je tema – prevođenje, što je u skladu s osnovnom idejom ovog festivala, sa idejom da književnost počinje kad se iskorači iz nacionalnih, etničkih, verskih okvira

finansiraju pripremu i organizaciju Festivala zahvaljujući kome je Leskovac postao izuzetno važan književni centar. Ne propuštaju da se za novac obrate gradu i državi, da *apliciraju*, ali oni koji o tome odlučuju uvek negativno *repliraju*, jer verovatno ne misle da sa organizatorima i učesnicima ovog festivala spadaju u isti svet, da su sa njima *Unus mundus*.

četvrtak, 6. 10. 2016.

NARODNO POZORIŠTE

19.00 h ZEMUNSKI KAMERNI ORKESTAR – koncert

petak, 7. 10. 2016.

MURPHY'S PUB

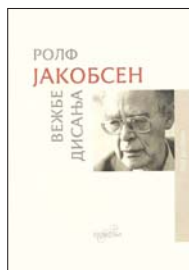
18.00 h "NEMOJ REĆI NIKOME" Toni Hogland
- Alen Bešić, prevodilac
moderatori: Predrag Stanković i Miloš Petković

19.00 h "HEJ, SLOVENII!"
(prevod na slovenske i sa slovenskih jezika)
- Anita Vuco, prevodilac
- Barbara Delfino, prevodilac
- Jelena Stakić, prevodilac
- Ksenija Vlatković, prevodilac

SVEČANO OTVARANJE 10. FESTIVALA KNJIŽEVNOSTI "THINK TANK TOWN"

20.00 h UNUS MUNDUS: IK "XX vek!"
- Ivan Čolović, etnolog
moderator: Saša Stojanović

21.00 h "STRINGART" - gudački trio
- Marija Besarabić Ristić
- Milica Cakić
- Milena Nikolić

subota, 8. 10. 2016.

GINNAZIJA LEBANE / CARIČIN GRAD

12.00 h TRIBINA: "NA LICU MESTA" –
Prokopijeva "Tajna istorija" u Caričinom gradu

MURPHY'S PUB

17.00 h "VEŽBE DISANJA" Rolf Jakobsen
- Marko Vuković, prevodilac
moderatori: Miloš Petković i Predrag Stanković

18.00 h "ANTIKA IZMEĐU UMETNOSTI I TRŽIŠTA:
"Tri komedije" Aristofana"
- Dejan Acović, prevodilac
- Ivana Tomić, prevodilac
- Irina Vujičić, prevodilac

19.00 h "POGLED SA STRANE"
(upotreba vulgarnizama u književnom delu: pro et contra)
- Anita Vuco, prevodilac
- Stela Bosilkovska, prevodilac
- Barbara Delfino, prevodilac

20.00 h "LIK I DELO"
- Dubravka Stojanović, istoričar
moderator: Predrag Stanković

21.00 h Ljubomir Živkov
Nova poslanica Leskovčanima!

SVEČANO ZATVARANJE 10. FESTIVALA KNJIŽEVNOSTI "THINK TANK TOWN"